

V vaški podružnici so imeli ob 10. uri opravilo ter častili svojega patrona sv. Petra. Po opravilu pa so si privoščili tudi kozarec vina v bližnji gostilni pri »Slovincu«. Ni čuda tedaj, da je imela mati gospodinja, ki je bila čisto sama doma, opravila čez glavo. Zgodaj dopoldne položi zato spat svojega še ne prav dveletnega sinčka Cenčeka v posteljico, stoječo tik okna v sobi v zgornjem nadstropju, in v naglici pozabi zapreti odprto okno ter gre po svojih opravilih. Dete se zbudi, spleza na okno ter sede tako, da nožice moli venkaj čez okno. — Mati streže spodaj gostom in gre po steklenico vode na vodnjak, ki je bil kakih 30 korakov pred vežo na dvorišču. Naenkrat jo mali sinko pokliče: »Mama! mama!« in smehljaje maha z nožicama čez okno visečima. — Vsa trda samega strahu se vrne mati nazaj ter hiti v zgornje nadstropje, odpre tiho vrata in krčevito zgrabi dete od zadaj. Potem še-le, ko ga drži v rokah, si upa in more izpregovoriti: »Za božjo voljo! kako vendar, da nisi padel?« A dete hitro odgovori: »Mama, saj me je fantek držal.« — Fantka nobenega nikjer ni bilo, — bil je pa brez dvoma drug fantek — angeljček!

* * *

Vidite, koliki dobrotniki so nam angelji varih. Le stanovitno se jim priporočajte vsak dan vsaj zjutraj in zvečer; pa še med dnevom večkrat mislite na svojega najboljšega prijatelja — angelja variha. Prosite ga, da bi vam pomagal pri vaših opravilih, pri učenju itd., prosite ga, da bi vas varoval vse telesne nesreče in nevarnosti; še prav posebno pa ga prosite, da bi vas obvaroval vse dušne škode — greha in hudobije in da bi vam pomagal vsikdar prav lepo Bogu služiti!

Pri molitvi.

Nežno sklepaš ti ročice,
Radost sije iz očij,
Izgovarjaš k Bogu klice,
Ki te mati jih uči.

Krog glavé vijó se kodri,
Ki so licu kot okvir;
In očesci jasnomodri
Sevajo nebeški mir.

Angelj-varih tvoj krilati
 Čuje nad teboj ljubkó
 In pred Božji prestol zlati
 Nosi prošnje ti v nebo.

Naj nesreč vihar le hruje,
 Dete, nič se ti ne boj;
 Saj nad tabo vedno čuje
 Angelj z raja, varih tvoj.

Kadar zrem ti v lice rožno,
 Ménim, da že gledam raj;
 Oj, ostani mi pobožno
 Kot si, milo dete, zdaj!

Angelar Zdenčan.

Jesenske podobice.

• (Piše Janko Barlè.)

II.

Popoldne je bilo, ugodno jesensko popoldne. Zrak je bil prijetno topel, le včasih je potegnil malo bolj hladan vetrec tam od gojzda in vselej stresel nekoliko porumenelega listja na tla. Vendar je bilo še dosti zelenih peresc gori po drevju, tudi kaka že skoraj preveč zrela češplja je visela tu pa tam, a na jablani so se rudečila in rumenila zrela jabolka. Nebo ni bilo ravno preveč jasno, oblačne meglice so se vleklye po njem, vendar solnčece je tako ljubeznivo kukalo na ta božji svet, kot da bi hotelo povedati, da se za več časa poslavlja od nas. Saj če je bližje zima, bolj zakrivajo oblaki solnčece in le redkokrat prederejo njegovi žarki oblačno zagrinjalo. Kako se jih pač veseli vsaka duša!

Toraj tistega popoldneva je bilo pri Potokarjevih precej živo. Oče so imeli opraviti na dvorišču. Nekako resno so tlačili seno na voz, da napravijo sedalo. Večkrat so postali in poskušali, kako se sedi, dokler ni bilo naposled vendar dobro, ker so pregrnili čez ono seno zeleno pokrivalo in ga skrbno prevezali z vrvico. Hencajte, nekaj posebnega je moralo biti, saj jutri ni bila nedelja, da bi se peljali na cerkveni shod, niti semenj, da bi se odpravljali v trg. Ej, ni bilo niti cerkvenega shoda niti semnja, pa vendar se je bilo treba odpraviti na pot, na daljno pot — v mesto.